

binde os saaledes, som Flertallet har bundet sig den 1ste April 1894. Vi ville tværtimod have det saaledes, at vi ogsaa i Fremtiden kunne tage en Forhandling op med Lands-tinget baade om Retsaetelser paa vore Militærbudgetters Omraade og i det hele taget om Løsningen af de herhen hørende Spørgsmaal. Men det er en Selvfølge, at Lands-tinget ikke kan optage det paa den Maade, at vi ville have en Forhandling for at komme til forøgede Udgifter. Den ærede Ordfører skal ikke være bange for, at Landstinget i vor Stilling skal se et gyldent Haab pive frem om, at man i sin Tid skal faa Militærbudgetterne yderligere forhøjede. Nej, Landstinget er klogere end som saa, den ærede Ordfører behøver ikke at være angstelig i saa Henseende. Det vilde ogsaa være mærkeligt, om Landstinget — naar der her staar i Mindretalsbetænkningen, at vi ville forbeholde os vor Stilling, og naar vi fremskille det netop ved en Nægtelse — skulde slutte saaledes: Nej, se, der er virkelig Haab om, at de ville gaa med til yderligere Bevillinger i den Retning.

Seg ved meget vel, at de Forslag, vi have stillet, ikke vil blive vedtagne af Flertallet i denne Sal. Om de vare saa vel begrundede, at de syntes soleklare for alle Mennesker, vilde de endda ikke blive vedtagne, fordi Flertallet er fuldstændig bundet ved, hvad der stete i Fjor, er bundet til Regeringen og det Parti, det nu staar sammen med. Men vi stille vore Forslag alligevel for at betegne vor Stilling baade nu og i Fremtiden. Selv om de blive forfaste, staa de dog som et Vidnesbyrd om, at den Retning, som hidtil i en Menneskealder har krævet Nedgang paa disse Omraader til Fordel for Reformer i produktiv Retning her i Samfundet, endnu ikke er død i vort Land, men at den lever ude i Folket lige saavel som den er repræsenteret her i Rigsdagen. Lad da kun disse Forslag blive Mærker og Vidnesbyrd om, hvad Flertallet har gjort i Fjor, da de Herrer sluttede deres Fortid! Om disse Forslag ikke blive andet, have de dog ikke været stillede forgæves. Nu kan det ærede Flertal stemme dem ned allesammen og tale om, at det ogsaa onsker at komme til yderligere Retsaetelser, og de Herrer kunne rejse ud til Vælgerne i Landet, specielt til Agrarerne, som have det Program, at vi skulle til Indskrænkninger i de uproductive Udgifter, og jeg vil sige, at hvis de kunne faa Agrarerne til at stemme sammen med sig til næste Valg — og det kan jo være, de kunne det —, er det for mig et Vidnesbyrd om, at det Program, Agrarerne have haft, kan ikke være noget Program, de

have villet have til Efterfølgelse. Intet skaar nemlig i mere stærkende Modstrid med dette Program end netop den Fremgangsmaade, som det ærede Flertal har brugt i Fjor og i Mar, i Fjor, da det fik det danske Folketing til at stemme for saa høje Bevillinger til Militærvesenet, som det danske Folketing aldrig havde stemt for før, og i Mar, da de ville have os til at gaa endnu et Skridt videre.

**M. Sørensen:** Finansudvalgets Flertal, det vil altsaa sige Højre og de moderate, udtale i den Del af deres Betænkning, som de ere fælles om, at de i alt væsentligt i deres Overvejelser have taget Udgangspunkt fra Overenskomsten i Fjor. Seg indrømmer, at de ærede Herrer jo ikke kunde godt andet, men jeg vil endvidere tilføje, at i ikke uvæsentlige Punkter har Mindretallet jo været nødt til at gøre det samme. Overenskomsten i Fjor bestod væsentlig af Finansloven og nogle andre Love, deriblandt Hærloven, og det er jo en given Sag, at Mindretallet i Mar ikke har kunnet frigøre sig for de Forpligtelser, som Lovgivningsmagten i Fjor paalagde Bevillingsmyndigheden for Eftertiden. Naar Lovgivningsmagten har vedtaget en Lov, naar den er færdig og færdig og bringer vedvarende Udgifter med sig, maa Bevillingsmyndigheden bøj sig for denne Lov i Fremtiden, og saaledes har Mindretallet ogsaa for saa vidt maattet tage sit Udgangspunkt fra Hærloven i Fjor, som det har maattet bøj sig for de Bevillinger, som den fordrer, skønt det nødvendig med dertil. Mindretallet stemte mod denne Lov, var Modstander af den da som nu, finder den yderst uheldig, idet man ikke ønsker at sætte Fæstningen Kjøbenhavn ind som Led i vort Forsvar, men vi have maattet bøj os for denne Lov, respektere den og give de Bevillinger, der ere forlangte. Noget lignende havde været Tilfældet paa andre Punkter. Man maa nemlig indrømme, at en vedvarende Ordning, Organisation, Institution, eller hvad man vil kalde det, kan staves ikke alene ved særlig Lov, men ogsaa paa Finansloven, og idet Lovgivningsmagten i Fjor overtog Fæstningen, gjorde den til et Led i vort Forsvar, forpligtede den, desværre vil jeg sige, derigennem Folketinget, saa vel Flertallet som Mindretallet, til for Fremtiden at stemme for Bevillinger, som de paa ingen Maade sympatisere med og helst vilde undgaa. Mindretallet er nu som tidligere en bestemt Modstander af Kjøbenhavns Befæstning, ønsker at komme bort fra den som Led i vort Forsvar, og at komme bort fra de Udgifter, som Lovgivningsmagten nu maa